

Nancy en de gele onderzeeër

Hans Arnoldy

Apub
ArnoldyPublishing

Nancy en de gele onderzeeër

Er zijn van die momenten dat je even helemaal niets zou willen. Geen zorgen over je eten, of je veren netjes zitten, geen geruzie met je vriendinnen, waarbij het bijna altijd over de leukste vriendjes gaat, en – ja, dat vooral – geen zorgen over mensen die je kwaad willen doen.

De kalkoen, Floor was haar naam - al had ze liever Viola geheten - maar iedereen noemde haar Nancy, was het dus een beetje zat.

Gisteren had ze al hele einden moeten vliegen. Van waar ze zo lang en zo fijn geleefd had naar deze trieste plek, een drassig weiland tegen de bosrand aan. Al was het midden op de dag, alles zag er somber uit door het dikke grauwe wolkendek waaruit al urenlang gestaag een vieze motregen.

Het was er nat, veel te nat, het had hier kennelijk al veel langer geregend. Niet fijn aan de poten, het was dringen voor een droge plek want alle beesten van de groep wilden wel wat zien uit te rusten.

Nou kan een kalkoen prima tegen nattigheid en houdt de dikke verenvacht haar goed warm en droog, maar die natte klets was zwaar en ze veronderstelde dat ze er niet uit zag voor een jonge kalkoenenhen. Maar misschien was dat wel het laatste waar ze zich om te bekommeren had, zo rond Kerstmis. De gevaarlijkste tijd van het jaar, waarin je uit de handen van de jagers moest zien te blijven. En een wat minder mooie kalkoen was in dat opzicht nu wel in het voordeel, bedacht ze.

In de groep hadden ze overlegd waar ze het beste schuil konden houden. Ver weg van de mensen in ieder geval. Maar waar dat was, in welke richting ze moesten vliegen, dat wist eigenlijk niemand. Voor Nancy was het tot dusverre elk jaar nog goed afgelopen, maar om haar heen waren elke keer opnieuw toch wel familieleden of vrienden gevangen en nooit meer teruggekomen. Ze zeiden dat je dan in de pan zou eindigen en als feestelijk hoofdgerecht tijdens het kerstdiner zou worden uitgeserveerd. Ze moest er niet aan denken. Alhoewel, misschien was het wel een eer om zo aan je einde te komen. Dat de mensen je zo lekker vonden en dat je het hoogtepunt van de kerstmaaltijd werd. Maar nee, doodgemaakt worden, in een pan moeten liggen sudderen, nee, dat toch liever maar niet.

Nancy sukkelde zo wat in slaap, morgen zouden ze weer verder trekken, ook al wisten ze niet goed waarheen.

Die nacht droomde ze van zo'n kerstdiner. Ze zat aan tafel samen met de mooi geklede grote mensen en vrolijke kinderen, een boom met lichtjes in de kamer

en overal feestelijke kerstversiering, er werden liedjes gezongen en iedereen was blij. De tafel was prachtig gedekt, met glinsterend glaswerk, mooie borden en glimmend bestek. Er brandden kaarsen, er klonk muziek en allemaal zongen ze de liedjes mee. Oh, wat was dit een heerlijk feest.

Toen ging langzaam de deur open en verscheen er iemand die plechtig een geurende schaal met iets daarop naar binnen droeg. De kinderen juichten, dit moest een hoogtepunt zijn. Nancy durfde nu niet meer te kijken, haar voorgevoel was dat het nu snel verkeerd zou aflopen en met een schrik werd ze wakker.

Daar zat ze in de modder, weg feestelijk gevoel maar in plaats daarvan de kou en nattigheid, in het donker en boven alles, de schrik voor wat mensen kerstmis noemen. Weg moest ze. Weg ook uit de groep die toch niet wist waarheen ze moesten gaan. Nancy was een uitstekende vlieger, waarom zou ze niet gewoon vertrekken. Niet afwachten, maar zelf haar plan trekken. Ze besloot tot de ochtend te wachten en als het maar een beetje licht werd zou ze er vandoor gaan ...

Die ochtend schrokken haar ouders zich een hoedje. Hun lieve kind was weg, had haar ouders verlaten. Ze hadden altijd alles gegeven voor hun kind, nooit zichzelf op de eerste plaats gesteld en nou was ze vertrokken ...

Nancy had de gang erin. Hoog boven de bossen en landerijen leek het droger, het woei wel veel harder, maar daar deed ze juist mooi haar voordeel mee. Lekker met de wind in de rug ging het extra makkelijk en ze zag wel waar de tocht haar heen voerde. Over het water intussen.

Water en nog eens water, zo ver ze kon zien. Ze vloog maar door, met rustige slagen, gedragen door de wind. Voor haar gevoel was ze al een heel eind gevorderd, al wist ze ook niet precies tot waarheen. Het werd nu snel donker, maar wat gaf het, ze koerste op de wind, er was verder toch niets te zien, ze kon dus best ook in het donker verder.

Maar hoe goed ze ook kon vliegen, en hoe goed getraind ze ook was, zo'n dikke tien kilo in de lucht houden werd op den duur toch best vermoeiend. Zou ze daar beneden niet ergens even kunnen uitpuffen en misschien zelfs iets kunnen eten? Dat waren zaken waar ze bij haar vertrek niet echt rekening mee had gehouden.

Ze besloot een stuk lager te gaan vliegen en hoewel kalkoenen niet de beste nachtkijkers zijn, hoopte ze toch ergens iets te zien waar ze even kon uitrusten en wat kon bijkomen.

Haar vleugels werden zwaar, langzaam begon ze meer en meer hoogte te verliezen en voor haar gevoel kwam ze ondanks de stevige wind in de rug nauwelijks meer vooruit.

Dit kon niet lang meer duren of anders eindigde ze niet in de pan maar ergens in de woelige baren. Help, dit was niet leuk meer.

Ja, ze had nu spijt van haar onbezonnen actie, was ze maar bij de groep gebleven, veilig en meestal ook best gezellig. Dat was gisteren nog, ook al leek dat nu alweer zo lang geleden.

Maar wat was dat? Zag ze daar iets in het donker? Iets van een lichtje?

Alsjeblieft, laat het iets zijn, zo gaat het niet veel langer meer.

Het was geen verbeelding, het was zeker wat. Een lichtje, op een boot of zoiets. Kon het schelen, als ze maar even kon zitten, kon uitrusten, haar vleugels even kon laten hangen.

Niet zonder moeite streek Nancy neer op het onbekende ding. Veel plaats was er niet en tot haar opluchting was er verder niets te zien. Ze had totaal geen verstand van boten en wat ze daar al dan niet op kon aantreffen, dus leek dit allemaal wel zo prettig. Ze kon zitten, dit leek wel een veilige plek, al was het midden op zee.

Door de vermoeidheid en de lichte deining van het schip was ze langzaam in slaap gesukkeld, hoe zeer ze zich ook had voorgenomen waakzaam te blijven om direct te kunnen vertrekken als dat nodig was.

Te laat, een nieuwe dag was aangebroken, het was al licht en vlak naast haar was er iets in de vloer opengegaan en tot haar grote schrik verrees uit het gat een menspersoon. *'Wat heb je me nou', schaterde de man, 'daar zit warempel een kalkoen op het schip!' 'Jongens, meiden, kom kijken, je gelooft het niet, een kalkoen aan boord!'*

Nu was het gat waaruit de man verscheen, te klein voor meer personen, dus staken er nu stuk voor stuk verbaasde hoofden uit de romp omhoog om met eigen ogen dit wonder te aanschouwen: een kalkoen op zee!

Voor Nancy hoogste tijd op zich uit de veren te maken, maar juist toen ze zich wilde afzetten greep iemand haar bij een poot en trok haar door het luik de boot in naar binnen.

Daar lag ze, te midden van een stuk of vijf mensen die schreeuwden en joelden over wat hen nu ten deel was gevallen. Een kalkoen, met kerstmis nog wel!

Nancy vlogen allerlei gedachten door het hoofd, over een kerstmaaltijd, maar dan niet in een gezellige huiskamer met muziek en vrolijke mensen, maar in dit

donkere schip met die mannen en vrouwen in vieze overalls. Dit was dus nog erger dan in haar slechtste dromen.

‘Je hebt geluk, kalkoen’, sprak man die het luik geopend had en Nancy als eerste ontdekt had.

‘We wilden juist weer naar beneden,’ vervolgde hij. *‘Je bent namelijk neergestreken op een onderzeeër, een gele nog wel. Wij zijn van de Gele Onderzeeër, een duikboot die overal in de wereld voor vrede wil pleiten. We lagen een tijdje in Eilat, aan de Rode Zee, maar daar zijn we verdreven omdat ze daar oorlog hebben en niet gevoelig zijn voor onze argumenten.’*

‘Eigenlijk zijn wij dus een beetje op de vlucht, voor mensen die geen vrede willen. Misschien wel net zoals jij, Kalkoen, vluchten voor je hachje zo lang je kan en hopelijk niet opgegeten worden.’

Hoewel Nancy geen mensentaal verstaat, had ze toch een beetje het gevoel dat ze bij goed volk was beland. Alhoewel, die wilden straks misschien ook hun kerstmaal met kalkoen.

Het luik boven hen werd gesloten en de boot begon langzaam te zakken en zijn weg te vervolgen. De mensen die net om haar heen hadden gestaan gingen nu elk aan de slag met hun taak en lieten Nancy waar ze was neergeploft.

Tijd om zich een beetje te herpakken, de veren te ordenen, en om zich heen te kijken.

Het was er niet ruim, iedereen was nu druk, met sturen, met de motoren of met de radar of de radio of wat het ook was. Iemand was er zelfs bezig in een soort van keukentje. Er werd eten klaar gemaakt en tot nu toe zag niets er naar uit dat ze van plan waren Nancy op het menu te zetten. Ze begon wat opgeluchter adem te halen, al was deze plek in het binnenste van een onderzeeër nou niet bepaald waar ze haar leven zou willen vervolgen. Zelfs niet in een gele.

De manschappen gaven haar een bak met wat korrels erin. Eten voor haar kennelijk. Wat het ook was, het was eten en ze merkte dat ze intussen best honger had. Ook de mensen op de boot gingen nu eten. Onderwijl spraken ze Nancy met geruststellende woordjes toe – waar ze overigens niets van begreep, maar het voelde in elk geval niet bedreigend.

Dit is natuurlijk geen leven voor een kalkoen en na een tweede bak van die korrels te hebben verorberd, rees de vraag *wat nu?*

Maar dat hadden de manschappen ook al bedacht. Nee, zij zouden Nancy zeker niet als kerstmaal serveren, daar waren zij niet zo van, ze waren op weg naar Scandinavië, naar Zweden, waar jaarlijks de Nobelprijs voor de Vrede wordt uitgereikt, daarin waren zij meer geïnteresseerd.

Als ze op weg daar naartoe langs de Noorse kust kwamen, konden ze de kalkoen wel afzetten bij één van die Noorse wouden, van die uitgestrekte stukken ongerepte natuur en dan had ze haar vrijheid terug. Uit de toon van het gesprek kon Nancy opmaken wat het idee was en aangezien ze niet bij machte was daar passend op te reageren, trok ze zich terug in een hoekje van de boot en probeerde wat te slapen. Dit leken vrienden die haar konden helpen.

Na ik weet niet hoe lang, nog meer bakken korrels en nog meer slaap in een hoekje, was de reis voor Nancy over. De boot was voelbaar omhooggekomen en leek te gaan aanmeren. De bemanning was druk, iedereen had zijn taak en uiteindelijk opende het luik waar Nancy ook door naar binnen was gekomen. Frisse lucht! Daglicht! Nu pas realiseerde de vogel zich hoe zeer zij dit gemist had. Eén van de manschappen nam de kalkoen voorzichtig op en hees haar door het luik naar buiten. Geen regen ..., maar sneeuw! Overal was het wit. Waar het grauwe water ophield begon een witte kade, met op de achtergrond een wit bos en witte bergen. Dit moest dus Noorwegen zijn.

Nancy zag nu ook een grote kerstboom staan, vol met lichtjes erin en de paniek sloeg bij haar toe. Dus toch eindigen als een kerstmaal? Hadden die lui van de gele onderzeeër haar bedonderd? Voordat Nancy zich dit allemaal had gerealiseerd en de benen en/of vleugels had kunnen nemen, nam de onderzeeërkapitein haar onder de arm en liep ermee naar de kade. De inwoners die het gele schip hadden zien aanmeren reageerden enthousiast: een bezoeker die ook nog eens een fiks kerstmaal onder de arm meeneemt!

‘Hebben jullie dan niets te eten?’ vroeg de kapitein. Ja, natuurlijk wel, was het antwoord, maar dit zou toch een leuk extraatje zijn naast de fazant, de haas, het konijn en een wild zwijn?!

‘Genoeg, genoeg’, riep de kapitein. ‘Dat jullie die beesten eten omdat je je toch moet voeden, kan ik begrijpen, maar als er genoeg is, dan hoeft er toch niet nog een beest extra voor geslacht te worden? Dat lijkt me helemaal onnodig en overbodig. Weten jullie wat, deze kalkoen geven we haar vrijheid terug in jullie bossen, en ik nodig jullie allen uit om een kijkje in onze onderzeeër te nemen en om jullie te laten zien met welke vredesprojecten we bezig zijn. Voor ons is dat Kerstmis’.

Niemand had daar wat tegen in te brengen en heel voorzichtig klonk een eerste geklap gevolgd door een schuchter *‘We wish you a merry Xmas’*.

Een warme gloed ging door het gezelschap op de kade heen en voor iedereen was dit eigenlijk héél echt Kerstmis.

Geen diner had dat kunnen overtreffen.

En Nancy?

Al snaterend rende zij het bos in, hier, daar en overal kijkend en in de sneeuw
pikkend, het klonk of ze zong

*Someday at Christmas, men won't be boys
Playing with bombs like kids play with toys
One warm December, our hearts will see
A world where men are free*

En alsjeblieft ook deze kalkoen.